

Beethoven versus Stravinski

(Grigore Constantinescu – 4 iunie 2006)

Un program al contrastelor, simfonicul Orchestrei Naționale Radio din prima săptămână a lunii iunie propunea învecinarea creației maturității beethoveniene cu cea a tinereții stravinskiene. Altfel spus, **Uvertura Egmond** și **Ritualul primăverii**. Două temperamente puternice, cu un spirit puternic narativ în dramaturgia muzicală, distanțate în timp de un secol, de o mentalitate vieneză față de cea petersburgheză, de subiecte nobil-eroice sau primitiv-ritualice.

Ce le-a unit? Temperamentul sagace al dirijorului Jin Wang, un preferat al stagiunilor simfonice bucureștene. Numele său atrage din principiu, modul de relaționare cu ansamblul orchestral este spectaculos și răsplătit cu aplauze din sală și de pe scenă.

Să avem și unele rezerve? Poate faptul că uvertura beethoveniană a fost lipsită de eposul dramei lui Goethe, interpretul preferând o versiune de filieră toscaniană, rapidă și cu dinamică bubuitoare. L-a apropiat astfel pe Egmond de Ritualul primăverii pe care Jin Wang s-a străduit să-l ducă la bun sfârșit (minus poate ultimele măsuri), depășind capcanele ritmice și contrastele sonore prin aceeași manieră contaminant vitală.

Între aceste două lucrări, pianista Alexandra Costin a propus un interval de clasicitate cu cel de al patrulea Concert de Beethoven. Celebru prin echilibrul preromantic al său, Concertul a oferit interpretei numeroase ocazii de valorizare a sunetului, agilității tehnice și logicii de construcție a frazelor, ceea ce marchează intrarea sa într-o perioadă profesională de evidentă calitate. Alexandra Costin a trecut de pragurile afirmărilor, al construirii repertoriale și își poate permite actualmente să accepte invitații pentru colaborări dintre cele mai pretențioase. Există în tânăra ei personalitate suficiente argumente pentru a-și continua ascensiunea, așa cum se întâmplă și în prezent, pe continentul european și cel american. Vizând un scop al impunerii opiniei sale stilistice, care preferă în partitura lui Beethoven alura clasică, Alexandra Costin nu cred că va ocoli romantismul. Cel puțin așa am simțit în suplimentul acordat, care ni s-a părut, de fapt, o promisiune pentru ce va urma. Dialogul cu orchestra, ușurința perceperii dirijorale denotă deja o experiență care nu are decât ceea ce înțelegem prin sintagma „sorți favorabili!”. A fost, de altfel, și impresia marcată de aplauzele unei săli cu care a comunicat deosebit de firească, așa cum ne-am și dorit.